

Els sense papers

Aquests dies hem tornat a veure cues d'immigrants per tramitar la seva "regularització". S'ha parlat prou de les deficiències de la llei d'estrangeria, així com de les dificultats que suposa en el seu conjunt el fet de la immigració. Em voldria fixar només en un aspecte que, tot i que és cabdal pel tema, alhora reflecteix una de les pitjors misèries del nostre món "desenvolupat": és tracta de l'explotació dels treballadors sense papers.

Quan hi ha una mesura que podria ajudar alguns immigrants a normalitzar la seva situació jurídica amb l'acreditació d'un cert temps d'estada i un contracte de treball, resulta que hi ha empresaris que no només es neguen a formalitzar-lo sinó que també decideixen acomiadar aquelles persones que fins ara han estat treballant sense cap garantia i per això mateix amb un sou més baix. L'anàlisi és ràpida i fins potser simple, però fa tot l'aspecte que aquell treballador era bo quan feia la feina que no voldrien fer d'altres i a més a baix preu, mentre que si pot tenir alguns drets ja no interessa i se n'espera un altre.

Fa pocs dies un nouvingut em deia que havien acomiadat el seu germà perquè tenia alguns estudis i l'amo no volia ningú que li pogués exigir res. L'expressió d'aquella persona era de profunda tristesa quan manifestava que li semblava estrany que hi hagués algú que no entengués que ells l'únic que volien era poder viure dignament i que agraïen a qui els oferia un treball.

D'històries com l'esmentada n'hi ha a dojo, quan podria semblar que això era propi de l'època de les

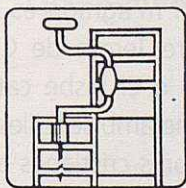
colònies a Amèrica o a l'Àfrica, o que només es dona en llocs subdesenvolupats on uns pocs exploten la resta. Com també és cert que es cobren lloguers d'habitatges que no tenen condicions per poder-hi viure. Pensar que això succeeix al nostre país, al nostre poble, al segle XXI, si més no ens hauria de fer adonar de la hipocresia que significa manifestar-nos tan commoguts i solidaris amb les víctimes del tsunami i mentrestant no gosar denunciar les injustícies que es fan al costat de casa.

Un cop més es fa inevitable concloure que allò que arriba com a notícia impactant, amb imatges que es repeteixen en els telenotícies, pot fer somoure

momentàniament les consciències i fer sortir el millor que hi ha dins de cadascú, però quan deixa d'aparèixer, quan es tracta de la vida quotidiana, les actituds i els valors que mouen massa gent no tenen res a veure amb aquella manifestació puntual. També en aquest sentit caldria plantejar-se si alhora que es fan convo-

catòries per col·laborar i associar-se a entitats solidàries amb el tercer món, no s'haurien d'organitzar igualment campanyes de sensibilització sobre el compliment del respecte als drets de les persones que han hagut d'abandonar la seva terra i fins potser la seva família i que ara conviuen amb nosaltres. De fet això no és una qüestió de campanyes, ni molt menys de modes o aficions, sinó que és de criteri profund, d'allò que configura la manera de ser persona, que s'educa i es construeix al llarg de la vida i que justament es manifesta quan ens relacionem amb els altres.

Jaume Dantí i Riu

F U S T E R I A

Lluís Girbau

C/. La Serra, s/n.

Telèfon 93 844 67 15

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA